

ĐƯỜNG LỐI TA CAO HƠN ĐƯỜNG LỐI CÁC CON

... Ngày 15-6-2009 Đức Thánh Cha Biển-Đức XVI chỉ định **bác sĩ Patrizio Polisca** làm phó Giám Đốc sở Y Tế quốc gia thành Vatican, đồng thời chỉ định ông làm bác sĩ riêng của Đức Giáo Hoàng. Một năm sau, ngày 5-7-2010, Đức Thánh Cha lại chỉ định ông làm Giám Đốc sở Y Tế của quốc gia thành Vatican. Bác sĩ cũng là Trưởng Ban giám định y khoa của Bộ Phong Thánh.

Bác sĩ Patrizio Polisca chào đời năm 1953 tại Petriano thuộc tỉnh Pesaro (Trung Ý) trong một gia đình Công Giáo không giàu có. Ông đã lập gia đình và có ba người con. Bác sĩ là chuyên viên ngành giải phẫu tim, hồi sinh và gây mê. Sau đây là chứng từ của bác sĩ về những kỷ niệm khó quên với Đức Chân Phúc Giáo Hoàng Gioan Phaolô II (1978-2005).

Năm 1986, bác sĩ Renato Buzzonetti - lúc ấy là bác sĩ riêng của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II và là Giám Đốc sở Y Tế của quốc gia thành Vatican - mời tôi đến nói chuyện. Tôi nhớ rõ cảm giác lạ thường của mình khi lần đầu tiên bước qua cổng nội thành Vatican. Tôi cảm thấy nôn nao rúng động nhưng không hiểu lý do tại sao. Cũng cùng cảm giác ấy khi tôi nghe bác sĩ Buzzonetti đề nghị tôi giữ vai bác sĩ trực trong kỳ hè tại dinh thự của Đức Giáo Hoàng ở Castel Gandolfo. Tôi hiểu hơn một chút lý do tại sao, khi sau đó tôi tình cờ chạm mặt Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II tại Castel Gandolfo. Hồi đó là mùa hè năm 1987. Đức Thánh Cha vừa cử hành xong Thánh Lễ ban sáng và tôi gặp ngài nơi hành lang của dinh thự. Vị bí thư - Cha Stanislaw Dziwisz - giới thiệu tôi với Đức Thánh Cha:
- Đây là vị bác sĩ trực hôm nay!

Tôi nhớ rõ Đức Thánh Cha nhìn tôi tỏ dấu ngạc nhiên và nói:
- Trẻ vậy sao?!

Chính lúc ấy tôi mới nhận ra điều gì đã thực sự xảy đến với tôi. Đó là, tôi đang đứng trước một vị Giáo Hoàng. Tôi có mặt ở đây là để phục vụ ngài, nếu chẳng may ngài cần đến một bác sĩ. Có lẽ tôi còn quá trẻ trước một trách nhiệm lớn lao như thế. Năm ấy tôi mới 34 tuổi. Nhưng gương mặt Đức Gioan Phaolô II tươi cười ngay sau câu nói đó khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm.

Giờ đây tôi không còn những cảm giác khác thường ấy nhưng nó giúp tôi hành nghề bác sĩ với trọn lương tâm nghề nghiệp và luôn đi đôi với tâm tình của một tín hữu Công Giáo chân chính. Để hỗ trợ cho cuộc sống thiêng liêng, tôi học thêm môn thần học, trải qua vài kỳ thi, nhưng sau đó phải ngừng vì không có nhiều thời giờ rảnh.

Năm 1994, bác sĩ Renato Buzzonetti chính thức mời tôi làm thành viên sở Y Tế của quốc gia thành Vatican. Dĩ nhiên tôi rất hài lòng nhưng không rõ số phận nào sẽ chờ đợi mình sau đó. Tuy nhiên điều này đối với tôi không quan trọng, bởi lẽ tôi không đặt nặng vấn đề tiến thân đạt địa vị cao trong xã hội nhưng chỉ hành nghề với trọn niềm vui và lòng nhiệt thành.

Rồi một biến cố đáng ghi nhớ khác xảy ra. Hồi ấy là cuối năm 1997. Trong khi chuẩn bị cuộc viếng thăm mục vụ đầu tiên của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II tại Cuba, vị bác sĩ riêng của ngài đề nghị tôi tháp tùng và giúp ông suốt trong chuyến đi sẽ diễn ra vào đầu năm sau: tháng Giêng 1998.

Tôi sung sướng nhận lời nhưng thành thật thú nhận là tôi có cảm thấy chút lo âu sợ hãi. Từ chuyến tháp tùng đầu tiên này giờ đây tôi sung sướng hồi tưởng. Tôi nhớ lại từng giai đoạn với từng khuôn mặt tôi gặp. Tôi nhớ rõ đôi mắt đỏ-ngầu và soi-mói của ông chủ tịch Fidel Castro. Nhưng nhất là tôi ghi đậm cái nhìn cương quyết và thanh thần của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II. Cái nhìn của Đức Gioan Phaolô II như nam châm thu hút và làm chủ đám đông. Tôi thật sự ngỡ ngàng và khâm phục .. Sau này tôi có cùng cảm giác như thế khi đối diện với vị kế nhiệm ngài là Đức Giáo Hoàng đương kim Biển-Đức XVI. Và tôi hiểu rằng, chính các kinh nghiệm sống cạnh Đức Giáo Hoàng đã thực sự thu hút tôi.

Trong tuần lễ cuối cùng của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II nơi dương thế, tôi có mặt bên ngài từ chiều thứ năm đến sáng thứ bảy 2-4-2005. Tôi hôn trên trán Đức Thánh Cha để giã biệt ngài và lui bước. Nhưng tôi nghĩ là ngài không nhận ra tôi. Tôi không có mặt lúc Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II trút hơi thở cuối cùng.

... ”**Thật vậy, tư tưởng của Ta không phải là tư tưởng của các con, và đường lối các con không phải là đường lối của Ta. Trời cao hơn đất chừng nào, thì đường lối của Ta cũng cao hơn đường lối các con và tư tưởng của Ta cũng cao hơn tư tưởng các con chừng ấy. Cũng như mưa với tuyết sa xuống từ trời không trở về trời nếu chưa thấm xuống đất, chưa làm cho đất phì nhiêu và đâm chồi nảy lộc, cho kẻ gieo có hạt giống, cho người đói có bánh ăn, thì lời Ta cũng vậy, một khi xuất phát từ miệng Ta, sẽ không trở về với Ta nếu chưa đạt kết quả, chưa thực hiện ý muốn của Ta, chưa chu toàn sứ mạng Ta giao phó”** (Isaia 55,8-11).

(“L'OSSERVATORE ROMANO”, *Giornale Quotidiano Politico Religioso*, Anno CL, Sabato 21 Agosto 2010, trang 8)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt